

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 578/2015-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., Štefánikova 27, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo námestie 8/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Alexandra Kadelu, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014, a takto

rozhodol:

1. Sťažnosť Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., prijíma na ďalšie konanie.

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1 Cbi 19/2010 z 21. marca 2011 nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2014 faxovou správou a 6. augusta 2014 poštou doručená sťažnosť Slovenskej záručnej a rozvojovej banky, a. s., Štefánikova 27, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“; v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo námestie 8/A, Bratislava, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Alexandra Kadelu, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (banka) ako veriteľ na základe úverovej zmluvy č. U30 50910-2006 z 15. mája 2006 (ďalej len „úverová zmluva“) poskytla obchodnej spoločnosti PETRAMONT s. r. o., Ťačevská 1639/38A, Bardejov (ďalej len „dlžník“ alebo „žalovaná“), úver v sume 11 700 000 Sk pri úrokovej sadzbe vo výške 3M BRIBOR + 1,8 % p. a. na financovanie kúpnej ceny polyfunkčnej budovy a zriadenie centra pohrebných služieb s dobou splatnosti do 21. septembra 2015 v znení neskorších dodatkov (podľa dodatku č. 3 k úverovej zmluve, ktorý bol uzavretý 1. marca 2010, došlo k zmene výšky úrokovej sadzby na EURIBOR + 3,5 % p. a.).

Uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 5/2010 z 21. júna 2010, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 121/2010 z 24. júna 2010,

bola povolená reštrukturalizácia dlžníka a bola ustanovená správkyňa Ing. Eva Orbanová, Slovenská 69, Prešov.

Sťažovateľka uvádza, že «v lehote na prihlásenie pohľadávok si prihlásil svoju zabezpečenú pohľadávku vo výške 317 114,72 EUR z titulu poskytnutého úveru podľa úverovej zmluvy. V lehote na popieranie pohľadávok však bola pohľadávka sťažovateľa ako veriteľa zo strany správcu popretá v celom rozsahu (a to čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia ako aj poradia zabezpečovacieho práva). Správca v reštrukturalizačnom konaní dňa 19. 08. 2010 poprel celú pohľadávku sťažovateľa ako veriteľa a ako dôvod popretia právneho dôvodu a výšky pohľadávky uviedol: „Pohľadávku popieram z dôvodu, že veriteľ si svoje právo neprihlásil riadne a spôsobom ustanoveným zákonom, keďže prihláška veriteľa je neurčitá, nejasná a nezrozumiteľná a v rozpore s obsahom príloh, ktoré veriteľ pripojil k prihláške. Taktiež prihlášku popieram z dôvodu spornosti právneho dôvodu vzniku pohľadávky a vymáhateľnosti pohľadávky. Ako vyplýva z príloh a tiež z textu prihlášky, časť prihlásenej sumy v čase podania prihlášky nebola splatná. Jednotlivé splátky úveru sa stanú splatné až v budúcnosti, vždy v mesačných intervaloch. Z prihlášky však nie je zrejmé, aká časť prihlásenej sumy veriteľa už je splatná a aká časť prihlásenej sumy sa stane splatná v budúcnosti. Veriteľ si svoj nárok prihlásil jednou prihláškou, avšak veriteľ si mal svoje pohľadávky - jednotlivé splátky úveru, ktoré sa stanú splatné v budúcnosti, prihlásiť ako podmienené pohľadávky pre každú splátku osobitne s uvedením podmienky - uplynutie času.».

Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne v konaní pred okresným súdom domáhala proti žalovanej určenia pravosti popretej pohľadávky. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 Cbi 19/2010 z 21. marca 2011 žalobu žalobkyne o určenie popretej pohľadávky zamietol.

Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 4 CoKR 1/2011 z 21. decembra 2011 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobe sťažovateľky vyhovel.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 7/2012 z 30. apríla 2013 bol rozsudok odvolacieho súdu z 21. decembra 2011 zrušený a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľky dovolací súd „je toho názoru, že pri rozhodovaní o určení popretej pohľadávky nemohol pri posudzovaní prihlášky žalobcu v otázke splatnosti záväzku dlžníka v reštrukturalizačnom konaní vychádzať z analógie legis, pretože ustanovenie § 46 ZKR upravuje splatnosť záväzkov úpadcu, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu ako účinok vyhlásenia konkurzu tak, že sa považujú za splatné“.

Na základe rozhodnutia dovolacieho súdu následne krajský súd rozsudkom 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014 rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým žalobu sťažovateľky o určenie popretej pohľadávky zamietol, ako vecne správny potvrdil. Podľa sťažovateľky krajský súd dospel k záveru, že „žalobca... mal si prihlasovať pohľadávky splatné v budúcnosti ako podmienené pohľadávky. Preto rozhodnutie okresného súdu je správne, pokiaľ návrh žalobcu zamietol, keď si žalobca nesprávne jednou prihláškou prihlásil celú pohľadávku z úveru vrátane doposiaľ nesplatených splátok úveru, ktoré ale mal prihlásiť samostatnými prihláškami ako podmienené pohľadávky s uvedením podmienky - uplynutia času (dátum splatnosti jednotlivých splátok podľa § 120 ods. 3 ZKR). To vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu v tejto veci.“.

Podľa sťažovateľky arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu spočíva „v extrémnom nesúlade právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, v interpretácii, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom súdnej a právnej praxe (odklon od ustálených právnych názorov súdnej a právnej praxe bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody rozhodnutia), v nerešpektovaní kogentných kategorických noriem nedovoľujúcich odchýlky od určených práv a noriem a nepripúšťajúcich výnimky, resp. v jej interpretácii, ako aj v hodnotení dôkazov, ktoré bolo vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery“.

V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že „*formalistickým prístupom krajského súdu v napadnutom rozsudku bol zmarený základný zmysel a účel sťažovateľom požadovanej súdnej ochrany (pred nezákonným postupom správcu), ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať sťažovateľovi ako účastníkovi konania.*

V predmetnom prípade je nespochybniteľné, že sťažovateľ ako banka, ktorá preukázateľne poskytla dlžníkovi úver, je nositeľom hmotného práva, t. j. má voči dlžníkovi pohľadávku. Pohľadávka sťažovateľa ako veriteľa riadne vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania bez ohľadu na skutočnosť, že účastníci úverovej zmluvy si dohodli „splátkový kalendár“, ktorý je len dohodou o predĺžení lehoty splatnosti jednotlivých splátok úveru (t. j. o splácaní existujúcej pohľadávky veriteľa). Sťažovateľ má za to, že nie je ústavne udržateľné, aby formalistickým prístupom (správcu i všeobecných súdov), dokonca bez náležitej opory v dotknutých ustanoveniach ZKR, sťažovateľ pri procesnom uplatňovaní svojho jednoznačného práva (prihláškou i následne iniciovaným incidenčným konaním) bol reálne zbavený svojich práv a bolo mu odňaté i právo na súdnu ochranu (postupom všeobecných súdov; konkrétne najmä napadnutým rozsudkom krajského súdu). Sťažovateľ poukazuje na to, že v reštrukturalizácii v konečnom dôsledku ani nemá zásadnejší význam, či si veriteľ prihlási splatnú alebo nesplatnú pohľadávku, pretože s týmto sa aj tak musí vypořadať plán. Rozhodujúcou otázkou má byť, či je sťažovateľ ako veriteľ nositeľom (hmotného) práva. Zákon (ZKR) pritom ani vôbec neupravuje, že by si veritelia mali prihlasovať prihláškami do reštrukturalizácie len splatné pohľadávky, a ani to, že by si mali nesplatné pohľadávky prihlasovať ako podmienené.“.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku „*vôbec nevyporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľa ani ústavne konformným spôsobom neodôvodnil odklon od svojho predchádzajúceho rozhodnutia... Krajský súd... bez vysvetlenia preberá odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktoré potvrdzuje, akoby bol krajský súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, ktorým však takto viazaný nebol.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd uznesením zo dňa 30. 04. 2013 č. k. 1 Obdo/7/2012-264 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove ako

odvolacieho súdu zo dňa 21. 12. 2011 č. k. 4 CoKR/1/2011-255 zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Z tohto rozhodnutia najvyššieho súdu však vyplýva viazanosť právnym názorom len v jedinej právnej otázke (str. 14 predmetného rozhodnutia) a krajský súd nebol viazaný žiadnym iným právnym názorom najvyššieho súdu.

Z právneho názoru najvyššieho súdu nevyplývajú závery, ku ktorým dospel krajský súd s odvolaním sa na rozhodnutie najvyššieho súdu.“.

Sťažovateľka svoje tvrdenie o porušení ňou označených práv zakladá najmä na týchto skutočnostiach:

„Pohľadávka sťažovateľa popretá správcom bola prihlásená riadne a včas. Prihláška pohľadávky bola podaná v potrebnom počte rovnopisov nielen u správcu, ale aj na súde, bola podaná na predpísanom tlačive, prihláška obsahovala všetky náležitosti vyžadované zákonom, bola podpísaná, datovaná, správne vyplnená a boli k nej priložené všetky relevantné prílohy. Keďže pohľadávka je zabezpečená zabezpečovacím právom, pohľadávka bola do reštrukturalizačného konania prihlásená ako zabezpečená s tým, že v súlade s citovaným ustanovením § 122 ods. 2 ZKR bol v prihláške uvedený aj druh, poradie a právny dôvod vzniku zabezpečovacieho práva spolu s určením majetku, ktorým je zabezpečená ako aj suma, do ktorej je zabezpečená. Údaje v nej uvedené boli preukázané kópiami relevantných dokumentov, ktoré sú prílohou prihlášky.

Táto skutočnosť bola potvrdená správcom (správkyňou) listom zo dňa 30. 07. 2010, v ktorom uviedla: „Týmto potvrdzujem, že doručená prihláška spĺňa všetky náležitosti podľa § 122 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a možno ju považovať za úplnú...

Právny dôvod vzniku pohľadávky nie je sporný. Právnym dôvodom vzniku pohľadávky je právna skutočnosť, na základe ktorej veriteľovi vznikla pohľadávka. Pohľadávka žalobcu vznikla poskytnutím finančných prostriedkov žalovanému na základe úverovej zmluvy.

Okrem toho aj žalovaný uznal dlh vyplývajúci z predmetnej úverovej zmluvy, a to vo forme notárskej zápisnice N 98/2006, Nz 20504/2006, NCRis 20416/2006 spísanej dňa 26. 05. 2006, ktorá bola prílohou č. 6 prihlášky pohľadávky.

Sťažovateľ má za to, že pohľadávka je vymáhateľná a v tomto prípade neobstojí ani popretie pohľadávky z dôvodu spornosti vymáhateľnosti pohľadávky... Vychádzajúc zo skutočnosti, že žalovaný bez upovedomenia sťažovateľa podal návrh na reštrukturalizáciu, je zrejmé, že sa jeho finančná situácia podstatne zhoršila a ohrozila riadne splácanie poskytnutého úveru, žalovaný je v omeškaní so splácaním svojho záväzku voči sťažovateľovi, a preto sťažovateľ bol oprávnený v zmysle bodu 8.1. článku VIII. úverovej zmluvy nielen požadovať splatenie úveru vrátane úrokov i poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti, uplatniť právo vyplývajúce zo zabezpečenia úveru ale aj vymáhať pohľadávku v zmysle platných právnych predpisov. Realizácia výkonu práv sťažovateľa vyplývajúcich z uvedeného ustanovenia úverovej zmluvy sa stala značne obmedzenou, čím bol sťažovateľ ako veriteľ jednoznačne postavený do znevýhodňujúceho postavenia, čo však neznamená, že vymáhateľnosť pohľadávky, ktorá mimochodom nie je ani premlčaná, je sporná.

S názorom správcu (správkyne), že sťažovateľ ako veriteľ si mal svoje pohľadávky jednotlivé splátky úveru, ktoré sa stanú splatné v budúcnosti, prihlásiť ako podmienené pohľadávky pre každú splátku osobitne s uvedením podmienky - uplynutie času, sa sťažovateľ taktiež nestotožňuje.

Správca (správkyňa) k uvedenému názoru dospel na základe analógie, pričom vychádzal z toho, že aj leasingové spoločnosti si samostatnými prihláškami prihlasujú jednotlivé budúce splátky fakturované svojim klientom samostatne. Odignoroval skutočnosť, že ako podmienené pohľadávky sa prihlasujú len pohľadávky, ktoré vzniknú v budúcnosti. Aplikácia tejto analógie na daný prípad nie je adekvátne, nakoľko podľa názoru sťažovateľa splatnosť jednotlivých splátok vyplývajúcich z úverovej zmluvy nemožno stotožňovať so vznikom pohľadávky, a najmä nie vtedy, ak z príloh podanej prihlášky ako aj z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že sťažovateľ má a eviduje vo svojom informačnom systéme len jednu pohľadávku, ktorá už vznikla na základe úverovej zmluvy.

Podľa názoru sťažovateľa bola prihlásená pohľadávka čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, nesporná. Pohľadávka bola zabezpečená zabezpečovacím právom, a preto bola pohľadávka do reštrukturalizačného konania prihlásená ako zabezpečená... Keďže k zániku zabezpečenej pohľadávky nedošlo a nedošlo ani k zániku záložného práva,

podľa názoru sťažovateľa prihlásené zabezpečovacie právo stále trvá a preto by mala byť uznaná nielen jeho existencia, ale aj prihlásené poradie...

Podľa názoru sťažovateľa popretím prihlásenej pohľadávky správcom (správkyňou) bez prihliadnutia na vyjadrenia dlžníka a sťažovateľa ako veriteľa, neporovnaním prihlásenej pohľadávky s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka a so zoznamom záväzkov dlžníka sa správca dopustil porušenia dotknutej úpravy ZKR a tým, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pohľadávku sťažovateľa poprel v plnom rozsahu, poškodil sťažovateľa ako veriteľa a znemožnil aj výkon jeho práv vyplývajúcich zo ZKR. “

V tejto súvislosti sťažovateľka namieta, že tak krajský súd aj okresný súd „mali prihliadať nielen na to, že ZKR nezakazuje prihlásiť do reštrukturalizačného konania nesplattnú pohľadávku (v zmysle ústavného princípu čo nie je zákonom zakázané je dovolené), a ďalej mali vo svojich rozhodnutiach zohľadniť a riadne odôvodniť aj nasledovné otázky:

i) ZKR neupravuje splatnosť nesplattných záväzkov dlžníka v dôsledku povolenia reštrukturalizácie,

ii) ZKR neupravuje spôsob prihlasovania nesplattnej pohľadávky do reštrukturalizačného konania,

iii) v žiadnom ustanovení ZKR neukladá veriteľom povinnosť prihlasovať do reštrukturalizačného konania nesplattné časti pohľadávok samostatne a splattné časti pohľadávok samostatne...,

iv) v žiadnom ustanovení ZKR neukladá veriteľom povinnosť prihlasovať do reštrukturalizačného konania nesplattné splátky úveru samostatnými prihláškami ako podmienené pohľadávky s uvedením podmienky - uplynutia času, tak ako to uviedol krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku s odvolaním sa na to, že je to vraj názor Najvyššieho súdu a vyplýva to z rozhodnutia Najvyššieho súdu v tejto veci (podľa názoru sťažovateľa z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tento záver vôbec nevyplýva, a preto ho ani nemožno považovať za názor Najvyššieho súdu SR – tento názor je účelovo vykonštruovaný krajským súdom a v rozpore s Uznesením Najvyššieho súdu

č. k. 1 Obdo/7/2012-264 zo dňa 30. 04. 2013) – tento právny názor nemá oporu ani v ZKR ani v právnej a súdnej praxi,

v) taktiež mali prihliadať aj na účel a zmysel ZKR a zohľadniť nález Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 306/2010 vydaný v súvislosti s problematikou upravujúcou práva na ochranu pred diskrimináciou v spojení s právom na súdnu ochranu...“.

Keďže súdy (okresný súd i krajský súd) podľa názoru sťažovateľky „pri rozhodovaní na vyššie uvedené vôbec neprihliadali a svoje rozhodnutia dostatočne a presvedčivo neodôvodnili... ich rozhodnutia úplne popierajú základ ZKR, obchádzajú jeho zmysel ako aj účel“, porušili tým jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a tiež právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K zásahu do označených práv došlo podľa sťažovateľky navyše aj „nevyslovením prípustnosti podania dovolania voči napadnutému rozsudku vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku...“, čím jej krajský súd svojím postupom „odňal možnosť konať pred súdom“.

V súvislosti s námietkami voči napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 216/2012 z 19. decembra 2012, z ktorého podľa nej vyplýva potvrdenie správnosti jej postupu pri prihlasovaní pohľadávky v reštrukturalizácii dlžníka.

Podľa sťažovateľky rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014 došlo aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti argumentuje tým, že „v Obchodnom vestníku 224/2010 dňa 23. 11. 2010 bolo zverejnené Uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 16. 11. 2010 sp. zn. 1 R/5/2010, ktorým súd rozhodol, že potvrdzuje reštrukturalizačný plán dlžníka v znení prijatom schvaľovacou schôdzou dňa 26. 10. 2010, ktorý je prílohou tohto uznesenia, končí reštrukturalizáciu dlžníka...“

Plán, potvrdený súdom, spôsobuje vznik, zmenu alebo zánik práv, a preto ho možno považovať za inú právnu skutočnosť. Avšak až v prípade, ak súd právoplatne rozhodne

v konaní o určení pohľadávky, možno vyvodiť účinky súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu vo vzťahu k tejto pohľadávke.

... nezákonným potvrdením reštrukturalizačného plánu zaniklo sťažovateľovi právo domáhať sa uspokojenia pôvodných pohľadávok od spoludlžníkov a ručiteľov dlžníka a z majetku tretích osôb a nezákonným potvrdením rozsudku okresného súdu napadnutým rozsudkom krajského súdu nie je v zmysle citovaného ustanovenia § 124 ods. 6 ZKR možné pohľadávku vymáhať ani od dlžníka. Sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom jednoznačne poškodený.“.

Porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy spočíva podľa sťažovateľky v tom, že „*napadnutým rozsudkom, ktorému predchádzal nezákonný postup správcu, bol sťažovateľ znevýhodnený a vylúčený z uplatňovania svojich práv účastníka reštrukturalizačného konania...“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove 4 CoKR/6/2013-287 zo dňa 30. 04. 2014 porušené boli.

2. Základné práva sťažovateľa... vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove 4 CoKR/6/2013-287 zo dňa 30. 04. 2014 porušené boli.

3. Základné právo sťažovateľa... na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove 4 CoKR/6/2013-287 zo dňa 30. 04. 2014 porušené bolo.

4. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. 4 CoKR/6/2013-287 zo dňa 30. 04. 2014 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi... trovy konania na účet jej právnej zástupkyne Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. Sťažovateľ uplatňuje a vyčísluje náhradu trov právneho zastúpenia ku dňu podania sťažnosti vo výške 340,90 Eur vrátane DPH..“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka vzhľadom na hroziaci vznik ďalšej ujmy - vrátenie zábezpeky v sume 63 423 €, uhradenej jej dlžníkom v zmysle reštrukturalizačného plánu, tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 Cbi 19/2010 z 21. marca 2011 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Podanie sťažovateľky možno kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. h), § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach sťažnosti a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Sťažovateľka sa tiež domáha, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 CoKR 6/2013 z 30. apríla 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 Cbi 19/2010 z 21. marca 2011 s odôvodnením „*hroziaceho vzniku ďalšej ujmy...*“.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení

vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Ústavný súd pri posudzovaní návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu v prvom rade zdôrazňuje, že § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde aplikuje len v celkom výnimočných prípadoch. Vychádzajúc z uvedeného a zohľadňujúc ďalšie, predovšetkým vecné okolnosti právneho sporu sťažovateľky, rozhodol ústavný súd o návrhu sťažovateľky tak, že mu nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015